

Chuyện tình găng tím

AT - Ngày ấy, những con đường em về mọc đầy cây găng dại. Loài cây hay mọc trên vùng đất đồi nửa trung du, lá xanh thẫm, mọc lên hồn nhiên, nở hoa hồn nhiên. Thật kỳ lạ loài cây nhỏ bé mà nở ra biết bao hoa chi chít trên cành.

Thứ hoa cánh nhỏ xíu tím ngắt có mùi thơm thật lạ lùng. Cái cảm giác ngất một cành găng dại hoa chen chúc lá thả vào giỏ xe rồi để gió đưa đầy mùi hương thoang thoảng cứ như cuộn lấy mình trong bầu không gian thân thuộc làm sao có thể quên được.

Ngày ấy em yêu hoa găng lắm. Vào mùa găng nở, hoa rải đều trên con đường tới trường, màu tím hoa găng dịu dàng và bình yên theo em mỗi buổi sáng đã bao lần làm anh ngỡ ngàng. Mùi hương dịu dàng thoang thoảng cứ bám riết lấy từng phút giây cho tới khi anh nhận ra mình yêu hoa găng từ lúc nào chẳng biết. Từ ngày đầu tiên vô tình thấy em tinh nghịch bên chùm găng hoa nở bông đầu, anh đã thấy cái màu tím sao mà thân thương hồn nhiên đến lạ.

Có những buổi chiều tan học đạp xe theo em dọc con đường hoa găng nở rộ. Em vô tình chẳng biết hoa găng, không biết mình anh lang thang trong cảm xúc đầu đời. Em đi rồi nhìn theo con đường trung du dài như khắc khoải, vệt đất dài bụi đỏ cuốn xa ngút ngàn những bông găng tím. Anh quay về, những bông găng chợt nở trong lòng băng khuâng.

Đó là một buổi chiều mưa vội vàng mà dường như định trước. Em và anh cùng chụm đầu dưới một chiếc ô. Khuôn mặt em đầy những hạt mưa trong trẻo, khắc vào lòng anh điều gì kỳ diệu lắm. Những bông găng rung rinh trong làn nước biếc, anh biết mình đã yêu tha thiết một loài hoa.

Thỉnh thoảng đi bên nhau những chiều tan lớp, em vẫn tự hỏi sao chiều mưa hôm đó lại dám đi chung với một người chưa quen. Anh vẫn đùa bảo em là duyên phận. Trời thương anh cứ mãi miết đi theo em nên làm cơn mưa cho chậm những vòng quay, mềm những trái tim và ướt những ánh nhìn.

Em hay kể về sự tích loài găng. Ngày xưa ở vùng đất đồi có một đôi nam nữ mồ côi thương yêu nhau. Chàng trai hiền lành, cô gái chăm chỉ, họ rất hay giúp đỡ dân làng. Năm ấy giặc giã từ đâu kéo tới giày xéo đất nước gây nên bao cảnh tang thương. Chàng trai từ giã người yêu và dân làng ra chiến trường. Ngày ra đi chàng dúi vào tay cô gái tấm khăn màu tím ngắt, buổi chiều hôm ấy như cũng không muốn rời đi trong mắt hai người. Những năm tháng chinh chiến liên miên ngôi làng vùng đồi càng tiêu điều hơn. Mùa mưa bão đến, ngôi làng nhỏ không chống chọi được với thiên nhiên.

Những túp lều bị thổi bay, nước dâng mấp mé chân đồi. Đêm đó trời mưa như trút nước, nước mênh mông như muốn nuốt trôi cả ngôi làng nhỏ bé. Cô gái mồ côi chạy khắp nơi giúp đỡ dân làng di chuyển lên những vùng đất cao hơn tránh nước lũ dâng cao. Cô quên mất mái nhà của mình, cả chiếc khăn chàng trai trao cho cô ngày ra đi. Cô lao xuống vùng nước mấp mòi trong đêm tối, mặc những lời can ngăn của mọi người.

Dân làng thức trọn đêm ngóng chờ cô. Sáng ra cơn bão đi qua, nước rút dần, cảnh vật hoang tàn, những thân cây oằn mình với những chùm rễ bật tung. Người ta thấy cô nằm như thiếp ngủ bên gốc cây loang lổ. Tay cô vẫn nắm chặt chiếc khăn màu tím ngắt. Dân làng chôn cô trên sườn đồi quanh năm gió thổi. Ai cũng thương cô gái mồ côi thủy chung. Trên mộ cô sau mọc lên loài cây khẳng khiu, lá xanh thẫm, nở ra những bông hoa màu trắng tang thương.

Những năm tháng chinh chiến đi qua, chàng trai trở về mang trên mình những vết tích chiến tranh, khuôn mặt chàng dạn dày sương gió. Người ta kể cho chàng về cô gái và trao chàng chiếc khăn. Chàng đến bên sườn đồi quỳ xuống trước mộ cô gái, chàng khóc, chiếc khăn bay nhẹ trong làn gió. Đột nhiên, những bông hoa trắng trên mộ cô gái chuyển sang màu tím ngắt, màu tím thủy chung. Những giọt nước mắt của chàng trai thấm vào lòng đất. Sau lần ấy, người ta không thấy chàng trai mồ côi quay lại nữa, chỉ những bông găng là cứ nở mãi, tím ngắt những sườn đồi.

Tuổi học trò những ngày cuối đi nhanh như chạy trốn điều gì. Em và anh bắt gặp nhau trong những ánh nhìn băng khuâng nước nở. Em hay ngồi bên anh nhặt những chiếc lá vàng ngời xa xăm. Tuổi 18 ào đến và sắp mang anh rời khỏi mái trường này, chỉ còn em và găng tím ở lại. Em nói em không muốn xa anh.

Ngày cuối cùng chia tay mái trường, bạn bè nước mắt ngấn dài trao cho nhau những chùm phượng rực đỏ, sân trường thênh thang miên man lá rụng. Em cầm bông hoa tím rưng rưng. Em bảo đừng quên loài hoa vùng đồi nhỏ bé hay nở dài những chiều tan học, loài hoa tím biết đợi chờ mong ngóng.

Bây giờ anh một mình đi dọc con đường hoa tím. Hoa vẫn nở âm thầm con đường bụi đỏ chắc còn nhớ chuyện xưa. Trời sắp đổ cơn mưa vội vã, em nơi xa còn nhớ màu găng.

ĐINH HIẾU MINH
(ĐH Hà Nội)